

เมืองอัจฉริยะ: ความท้าทายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในยุคพลิกผันทางเทคโนโลยี

Smart City: The Challenges of Local Government Organizations in the Era of Disruptive Technologies

ฉัตรเกษม ดาศรี^{1*} อภิชาติ แสงอัมพร² และกิตติศักดิ์ ร่วมพัฒนา³

Chatkasem Dasri^{1*}, Aphichat Sangamporn² and Kittisak Ruampattana³

Received : August 9, 2023; Revised : August 17, 2023; Accepted : August 17, 2023

บทคัดย่อ (Abstract)

แนวโน้มการกระจายอำนาจที่เกิดขึ้นทั่วโลกได้สะท้อนให้เห็นถึง “ทางรอด” ของประเทศในยุคสมัยแห่งความพลิกผันทางเทคโนโลยี ความท้าทายที่สำคัญนี้ทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) จะต้องประยุกต์ใช้ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีดิจิทัลมาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด บทความนี้มีจุดมุ่งหมายในการนำเสนอมุมมองปัจจุบันที่มีต่อการกระจายอำนาจ และแนวความคิดเมืองอัจฉริยะในมุมมองของ อปท. รวมไปถึงการนำเสนอความท้าทายของ อปท. ในการเปลี่ยนผ่านไปสู่ท้องถิ่นดิจิทัลในยุคพลิกผันทางเทคโนโลยี

เมืองอัจฉริยะ หรือ Smart City เป็นการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารงานภาครัฐในระดับเมืองหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ที่อยู่ใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุด และนับว่าเป็นความท้าทายอย่างมากเนื่องจากมีจำนวน อปท. จำนวน 5,300 แห่ง (57.52%) เป็น อปท. ขนาดเล็กและมีศักยภาพไม่สูงมากนัก ทำให้ยังไม่มีความพร้อมและไม่มีความก้าวหน้าในการขับเคลื่อนเมืองอัจฉริยะมากเท่าที่ควร

¹⁻³คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์; Faculty of Humanities and Social Sciences, Surindra Rajabhat University, Thailand.

*Corresponding Author; e-mail : chatkasemdasri@gmail.com

Citation : Dasri, C., Sangamporn, A. and Ruampattana, K. (2023). Smart City: The challenges of Local

อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีความพร้อมหรือไม่ ก็ไม่อาจปฏิเสธการยอมรับการเปลี่ยนผ่านนี้ได้ จำเป็นต้องดำเนินการพัฒนาระบบบริหารงานกระบวนการปฏิบัติงานภายในองค์กรให้มีประสิทธิผลเพิ่มขึ้น รวมไปถึงการให้บริการสาธารณะที่สร้างความพึงพอใจให้แก่ประชาชนและเป็นฐานในการพัฒนาประเทศไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนต่อไป

คำสำคัญ (Keywords) : เมืองอัจฉริยะ, รัฐบาลดิจิทัล, องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

Abstract

The global trend of decentralization reflects the "survival" of nations in the era of technological disruption. This significant challenge necessitates local government organizations (LGOs) to leverage advanced digital technologies for maximum benefit. This article aims to present the current perspectives on decentralization and the smart city concept from the LGO perspective. It also addresses the challenges LGOs face in transitioning to the digital realm in this era of technological transformation.

Smart City refers to the application of digital technologies in managing public affairs at the municipal or local government level, closely involving a significant portion of the population. This poses a considerable challenge due to the fact that out of the 5,300 LGOs (57.52%), a large number are small and have limited potential. As a result, they lack readiness and progress in driving the smart city concept forward as much as desired.

However, regardless of the readiness of local government organizations, denying this transformative acceptance is not feasible. It becomes imperative to develop internal process management systems within organizations that yield increased efficiency. Furthermore, delivering public services that generate citizen satisfaction becomes a foundation for sustainable development.

Keywords : Smart City, Digital Government, Local Government Organizations

Citation : ฉัตรเกษม ดาศรี, อภิชาติ แสงอัมพร และกิตติศักดิ์ ร่วมพัฒนา. (2566). เมืองอัจฉริยะ: ความท้าทายขององค์กร

ปกครองส่วนท้องถิ่นในยุคพลิกผันทางเทคโนโลยี. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น. 7(3) : 343-358;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2023.65>

บทนำ (Introduction)

ภายใต้บริบทสังคมโลกยุคปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิตในมิติต่าง ๆ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่ว่าจะทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม ซึ่งทำให้ภาคส่วนต่าง ๆ จะต้องหาวิธีการรับมือการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น โดยหนึ่งในประเด็นสำคัญที่ถูกหยิบยกขึ้นมาขึ้นนั้นคือการพัฒนาเมืองไปสู่การเป็น “เมืองอัจฉริยะ” (Smart City) ซึ่งเป็นความคิดริเริ่ม (initiatives) หรือแนวทาง (approaches) ที่ใช้ประโยชน์จากระบบดิจิทัลอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีของพลเมือง และส่งมอบบริการและสิ่งแวดล้อมในเมืองที่มีประสิทธิภาพ ยั่งยืน และครอบคลุมมากขึ้น ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการทำงานร่วมกันของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายกลุ่ม (OECD, 2020 : 8)

สำหรับประเทศไทย การขับเคลื่อนเมืองอัจฉริยะมีจุดกลไกหลักอยู่ที่ภาครัฐส่วนกลาง (Center-based Development) มีหน่วยงานระดับกระทรวง กรม เป็นตัวขับเคลื่อน เช่น กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม กระทรวงคมนาคม และกระทรวงพลังงาน สำนักงานนโยบายและแผนการขนส่งและจราจร สำนักงานนโยบายและแผนพลังงาน เป็นต้น (สถาบันพระปกเกล้า, 2563 : 18-19) นอกจากนี้ในระดับพื้นที่ก็จะเป็นเมืองใหญ่ที่เป็นเมืองต้นแบบในการพัฒนา เช่น เทศบาลนครยะลา เทศบาลนครเชียงราย เทศบาลเมืองน่าน เทศบาลเมืองชุมพร เทศบาลนครเกาะสมุย เทศบาลนครหาดใหญ่ เทศบาลนครสุราษฎร์ธานี เทศบาลนครนครสวรรค์ เทศบาลนครเชียงใหม่ เทศบาลเมืองสตูล เทศบาลเมืองแสนสุข และเทศบาลตำบลบ้านฉาง (สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล, 2563)

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเมืองอัจฉริยะก็พบว่า ปัจจุบันองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) มีการปรับเปลี่ยนสู่การเป็นองค์กรดิจิทัลเพิ่มมากขึ้น ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้ส่งผลกระทบต่อทางตรงในเชิงบวกต่อการพัฒนาการบริการสาธารณะ โดยจะช่วยเพิ่มผลิตภาพและคุณค่าขององค์กร (นันทะ บุตรน้อย และคณะ, 2563 : 348) และเงื่อนไขที่สำคัญในการทำให้เกิดความเป็นรูปธรรมคือ การมียุทธศาสตร์การขับเคลื่อนเมืองอัจฉริยะที่ชัดเจน และการประสานความร่วมมือภาคีเครือข่ายระหว่างหน่วยงานภาครัฐ เอกชน ภาคประชาสังคม สถาบันการศึกษา และภาคส่วนอื่น ๆ รวมไปถึงการใช้เทคโนโลยี และมีโครงสร้างพื้นฐานที่เหมาะสม (ภาภรณ์ เรืองวิชา และคณะ, 2563 : 165; สมิตา เต็มเพิ่มพูน และคณะ, 2563 : 165-166)

Citation : Dasri, C., Sangamporn, A. and Ruampattana, K. (2023). Smart City: The challenges of Local

Government Organizations in the Era of Disruptive Technologies. *Journal of Local Governance and Innovation*. 7(3) : 343-358; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2023.65>

ในขณะเดียวกัน เมื่อเปรียบเทียบประเทศญี่ปุ่นในฐานะที่เป็นต้นแบบการพัฒนาเมืองอัจฉริยะให้กับหลายเมืองในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาโดยเทียบกับประเทศไทย ทำให้เห็นปัจจัยเงื่อนไขสำคัญที่อาจทำให้การขับเคลื่อนเมืองอัจฉริยะไม่ประสบผลสำเร็จ กล่าวคือ การพัฒนาเมืองอัจฉริยะของประเทศญี่ปุ่นให้สำเร็จจำเป็นต้องมีการวางแผนเป็นอย่างดี และอาศัยความร่วมมือและการมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่าง ๆ อย่างแข็งขัน ตลอดจนมีทุนที่ต้องใช้ในกระบวนการต่าง ๆ ซึ่งหากพิจารณาในแง่นี้ก็ยากที่ญี่ปุ่นจะสามารถดำเนินการให้สำเร็จได้ในระยะเวลาอันสั้น และเมื่อเทียบกับกรณีของประเทศไทยที่อาจมีความพร้อมน้อยกว่าญี่ปุ่นในหลาย ๆ ด้าน รวมถึงการกำหนดตัววัดความสำเร็จของการพัฒนาเมืองอัจฉริยะอาจทำเพื่อให้ง่ายต่อการประเมินความสำเร็จในเชิงปริมาณ แต่อาจไม่สามารถวัดผลสัมฤทธิ์ในเชิงคุณภาพได้ ทั้งนี้กำหนดเป้าหมายไว้ 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 (2561-2562) เป้าหมาย 10 เมือง ระยะที่ 2 (2562-2563) จำนวน 30 เมือง และระยะที่ 3 จำนวน (2562-2565) เป็นการเพิ่มจำนวนโดยวิธีสมัครใจ (นิรินทร มีทรัพย์นิคม และคณะ, 2562 : 345-347)

อย่างไรก็ดี อปท.ในประเทศไทยก็มีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาไปสู่เมืองอัจฉริยะอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ถึงแม้จะมีจำนวนมากถึง 7,850 แห่งทั่วประเทศ (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, 2563) แต่มีมากกว่าครึ่งหนึ่งเป็น อปท.ขนาดเล็ก มีขีดความสามารถในการให้บริการสาธารณะที่ไม่สูงมาก เนื่องจากทรัพยากรมีอยู่อย่างจำกัด

ดังนั้นจึงต้องอาศัยโอกาสในยุคที่เทคโนโลยีดิจิทัลเข้ามามีบทบาทสำคัญในการปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตของประชาชน เป็นแรงผลักดันที่หน่วยงานภาครัฐจะต้องปรับเปลี่ยนวิธีการทำงานเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการสาธารณะ ซึ่งจะทำให้บทบาทของ อปท.เปลี่ยนผ่านจากระบบราชการปกติไปสู่การเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอัจฉริยะต่อไปในอนาคต

การกระจายอำนาจ: สถานการณ์และแนวโน้ม

โดยทั่วไปแล้ว การกระจายอำนาจที่เกิดขึ้นในทั่วโลกนั้นมักจะสร้างประโยชน์ให้กับรัฐบาลเป็นอย่างมาก โดยวรรณกรรมในช่วงหลังมักแสดงให้เห็นว่าการกระจายอำนาจทำให้รัฐบาลมีความความรับผิดชอบ (accountable) และสามารถตอบสนอง (responsive) ต่อการปกครองมากขึ้น ซึ่งมีใช้เพียงแต่ในประเทศที่มีการปกครองระบอบประชาธิปไตยเท่านั้น แต่ยังคงครอบคลุมไปถึงประเทศที่มีระบอบการปกครองที่อ่อนแอ (weak regime) ซึ่งสามารถใช้การกระจายอำนาจเป็นกล

Citation : ฉัตรเกษม ดาศรี, อภิชาติ แสงอัมพร และกิตติศักดิ์ ร่วมพัฒนา. (2566). เมืองอัจฉริยะ: ความท้าทายขององค์กร

ปกครองส่วนท้องถิ่นยุคพลิกผันทางเทคโนโลยี. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น. 7(3) : 343-358;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisru.2023.65>

ยุทธศาสตร์การบำรุงรักษาระบบการปกครอง ในการเสริมสร้างความชอบธรรม (legitimacy) ทั้งภายนอกและภายในได้ (Clausen, 2020 : 119-120)

การกระจายอำนาจเปรียบเสมือนกระบวนการหรือการทำให้ส่วนหนึ่งของอำนาจรัฐบาล ส่วนกลางหรือหน่วยงานภาครัฐ มุ่งไปสู่ส่วนที่เล็กของรัฐหรือองค์กรที่กระจายอยู่ทั่วประเทศ (Oxford Learner's Dictionaries, 2023) ซึ่งหมายถึงองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่กระจายอยู่ทั่วประเทศและมีความใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุด นอกจากนี้ยังสามารถหนุนเสริมและยกระดับการมีส่วนร่วมในการบริหารงานของภาครัฐให้เพิ่มมากขึ้นอีกด้วย ซึ่งในมุมมองนี้อาจทำให้เห็นว่าการกระจายอำนาจคือการ “ลดอำนาจรัฐ เพิ่มอำนาจประชาชน” ที่ส่งเสริมการเข้าร่วมรับผิดชอบของพลเมือง (Citizen Engagement) (สถาพร เริงธรรม, 2560 : 253) หรือในอีกมุมมองคือการทำให้ “รัฐเล็กลง สังคมใหญ่ขึ้น” ตามแนวคิดของการจัดการปกครองภาครัฐแนวใหม่ (NPG) (ไททัศน์ มาลา, 2018 : 190)

การกระจายอำนาจ (Decentralization) เป็นหนึ่งในสามของหลักการพื้นฐานในการบริหารราชการแผ่นดิน ซึ่งเป็นลักษณะที่การบริหารราชการส่วนกลางมอบอำนาจการปกครองจากรัฐบาลส่วนกลางไปให้ประชาชนในท้องถิ่นได้สามารถบริหารจัดการตนเองได้เพิ่มขึ้น โดยมีอิสระในการบริหารพอสมควร ซึ่งส่งผลให้เกิดการจัดระเบียบบริหารราชการส่วนท้องถิ่นขึ้นมา

สำหรับประเทศไทย การกระจายอำนาจได้กลายเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาประเทศซึ่งมีผลต่อบริบททางสังคม การเมือง และเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก สามารถแยกแยะเป็น 2 ประเด็นสำคัญคือ ประการแรก การกระจายอำนาจเป็นรากแก้วของประเทศ กล่าวคือ การพัฒนาในระบอบประชาธิปไตยประกอบไปด้วยโครงสร้างสำคัญส่วนหนึ่งคือท้องถิ่น หากแต่การพัฒนาที่เน้นโครงสร้างระดับบนมากเกินไปจะส่งผลต่อการพัฒนาในแบบที่เรียกว่า “หัวโตตัวลีบ” ดังนั้น การปกครองตนเองในรูปแบบของการปกครองท้องถิ่นอย่างแท้จริงที่เป็นการกระจายอำนาจไปสู่หน่วยการปกครองระดับล่าง จะกลายเป็นรากแก้วสำคัญในการพัฒนาการเมืองการปกครอง และประการที่สอง การกระจายอำนาจยังเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ ทั้งในทางเศรษฐกิจและสังคมในชนบท เนื่องจากการมีส่วนร่วมของประชาชนที่เกิดจากการกระจายอำนาจจะทำให้การพัฒนาบรรลุผลสัมฤทธิ์ (ลิขิต ธีรเวคิน, 2544 : 267)

นับตั้งแต่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ยกฐานะตำบลท่าฉลอมเป็น “สุขาภิบาลท่าฉลอม” ในปี พ.ศ.2448 นับว่าเป็น

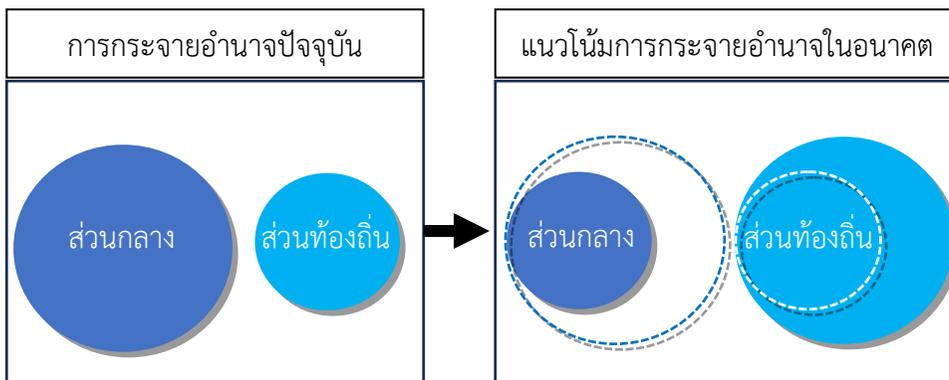
Citation : Dasri, C., Sangamporn, A. and Ruampattana, K. (2023). Smart City: The challenges of Local

Government Organizations in the Era of Disruptive Technologies. *Journal of Local Governance and Innovation*. 7(3) : 343-358; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisru.2023.65>

จุดเริ่มต้นของการกระจายอำนาจของประเทศไทย ซึ่งหากนับถึงปัจจุบันก็เป็นเวลาเกือบ 120 ปี แต่ก็ยังไม่สามารถกระจายอำนาจได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ จากการศึกษาที่ยังคงพบปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการกระจายอำนาจ ประกอบไปด้วย ปัญหาด้านเชิงโครงสร้างที่มีการทับซ้อนกันเชิงภารกิจหน้าที่และงบประมาณของราชการส่วนภูมิภาคกับท้องถิ่น ปัญหาด้านการถ่ายโอนภารกิจหน้าที่ไม่ชัดเจน ปัญหาด้านการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มากเกินไป ปัญหาด้านงบประมาณที่ไม่สัมพันธ์สอดคล้องกับภารกิจ ปัญหาเกี่ยวกับประสิทธิภาพของทรัพยากรบุคคล และปัญหาการมีส่วนร่วมของประชาชนซึ่งยังถือว่าอยู่ในระดับที่น้อย ซึ่งมีเพียงการไปใช้สิทธิเลือกตั้งของท้องถิ่นเท่านั้น (นรินทร์ เมฆไตรรัตน์ และคณะ, 2552 : 101-134)

ถึงแม้ว่าการกระจายอำนาจในประเทศไทยจะยังไม่ประสบผลสำเร็จอย่างที่ตั้งเป้าหมายไว้ แต่ด้วยสายธารแห่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทั่วทุกมุมโลกยังคงเน้นย้ำให้เห็นว่าการกระจายอำนาจยังคงมีความสำคัญและความจำเป็นในฐานะที่เป็นทางรอดของประเทศ การมีส่วนร่วมของประชาชนความร่วมมือของภาคีต่าง ๆ ทั้งจากภาครัฐและเอกชนภายใต้เจตนารมณ์ของประชาชนจะนำมาสู่การยกระดับและพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนได้อย่างยั่งยืน

ภาพที่ 1 ความสัมพันธ์ของราชการส่วนกลางกับส่วนท้องถิ่นและแนวโน้มการกระจายอำนาจของประเทศไทย

Citation : ฉัตรเกษม ดาศรี, อภิชาติ แสงอัมพร และกิตติศักดิ์ ร่วมพัฒนา. (2566). เมืองอัจฉริยะ: ความท้าทายขององค์กร

ปกครองส่วนถิ่นในยุคพลิกผันทางเทคโนโลยี. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น. 7(3) : 343-358;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisru.2023.65>

เมืองอัจฉริยะ: ทิศทางการเปลี่ยนผ่านองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล

จากวิสัยทัศน์ประเทศไทยในยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (2561-2580) ที่กำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน โดยส่งเสริมให้หน่วยงานภาครัฐมีการพัฒนาระบบการบริหารจัดการให้เกิดประสิทธิภาพ สามารถบริการประชาชนได้อย่างสะดวก รวดเร็ว เข้าถึงง่ายและปลอดภัย ในการนี้ เทคโนโลยีดิจิทัลจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ช่วยให้การจัดบริการภาครัฐเป็นไปอย่างทั่วถึง ลดการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ ส่งผลให้เกิดความโปร่งใส ลดการทุจริต ดังนั้นจึงเป็นความท้าทายขององค์กรภาครัฐในการปรับรูปแบบการทำงานจากแบบเดิมที่ใช้อยู่อย่างต่อเนื่องและยาวนาน มาเป็นรัฐบาลรูปแบบใหม่ที่ทันสมัย หรือที่เรียกว่า “รัฐบาลดิจิทัล” (Digital government) (สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล, 2563)

“เมืองอัจฉริยะ” (Smart city) เป็นแนวคิดที่มีการกล่าวถึงกันในวงกว้างในระดับนานาชาติว่าเป็นรูปแบบของการฟื้นฟูเมือง เป็นแนวทางการอนุรักษ์เมืองให้เกิดความยั่งยืนและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยนิยามแล้วคำว่าเมืองอัจฉริยะ หมายถึง การปรับใช้เทคโนโลยีเพื่อเข้ามาช่วยในการจัดบริการสาธารณะและระบบโครงสร้างพื้นฐานในพื้นที่เมือง และยังคงส่งผลต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนด้วย (อัครวิทย์ ศาสนพิทักษ์ และสมศักดิ์ อมรสิริพงศ์, 2564 : 12)

ในบริบทด้านการพัฒนาท้องถิ่น Smart City จะเชื่อมโยงโครงสร้างพื้นฐานของเมืองให้เข้ากับการพัฒนาท้องถิ่นโดยการประยุกต์เทคโนโลยี ทำให้สามารถใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ได้อย่างเหมาะสม รวมถึงสามารถมุ่งเน้นและสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนโดยการอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนแก่ประชาชนได้เป็นอย่างดี (ธีรภัทร์ พรายพร และคณะ, 2566 : A-81)

ด้วยหมุดหมายสำคัญของประเทศที่ต้องการจะไปให้ถึงในปี พ.ศ.2580 ให้ไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน ผนวกกับแรงผลักดันที่มีอาจหลีกเลี่ยงได้อย่างเทคโนโลยีดิจิทัล ดังนั้นการพัฒนาเมืองไปสู่เมืองอัจฉริยะจึงเป็นโอกาสสำคัญที่ต้องเร่งดำเนินการให้เกิดขึ้นจริง เพื่อให้องค์กรภาครัฐสามารถส่งมอบบริการสาธารณะที่ดีให้แก่ประชาชนได้

อย่างไรก็ตาม ในบริบทของคำว่า “เมือง” มีความหมายครอบคลุมไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีศักยภาพสูง ดังที่ได้ถูกผลักดันให้เป็นต้นแบบการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ อย่างเช่น เทศบาลนครเชียงใหม่ เทศบาลเมืองชุมพร และเทศบาลตำบลบ้านฉาง สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าการ

พัฒนาเมืองอัจฉริยะจะต้องดำเนินการให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในระดับ อปท. จึงสามารถส่งผลกระทบต่อการพัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความท้าทายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการเปลี่ยนผ่านสู่ท้องถิ่นอัจฉริยะ

จากทิศทางและแนวโน้มการกระจายอำนาจในปัจจุบันทำให้ อปท. ในฐานะหน่วยงานที่มีความใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุด ซึ่งมีจำนวน 7,850 แห่งทั่วประเทศต้องดำเนินการยกระดับไปสู่เมืองอัจฉริยะหรือการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลให้เข้ากับการบริหารงานเพื่อการส่งมอบบริการสาธารณะที่ดีให้แก่ประชาชนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาในรายละเอียดด้านจำนวนจะพบว่า จำนวน อปท. 7,850 แห่งที่กระจายอยู่ทั่วประเทศนั้นเป็นประเภทองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) จำนวน 5,300 แห่ง (ร้อยละ 57.52) (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, 2563) หรือมากกว่าครึ่งหนึ่งที่เป็น อปท. ขนาดเล็ก ศักยภาพในการบริหารงานไม่สูงมากนัก นอกจากนี้หากพิจารณาด้านงบประมาณ ตาม พรบ. กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2542 ที่ตั้งเป้าจะสนับสนุนงบประมาณให้ได้รับร้อยละ 35 แต่ปัจจุบันผ่านมากกว่า 20 ปี ก็ยังไม่สามารถดำเนินการตามแผนได้ (เสกสรร โกสิยเดชาพันธ์, 2551)

จากการศึกษาของสถาบันพระปกเกล้า พบว่าการพัฒนาเมืองอัจฉริยะของ อปท. นั้นยังไม่มีความพร้อมและไม่มีแนวทางมากนัก ถึงกระนั้นก็ต้องให้ความสำคัญในการพัฒนาต่อไป เพราะในอนาคตนั้นเมืองจะต้องเผชิญกับสถานการณ์วิกฤติต่าง ๆ อีกมากมาย จึงทำให้พัฒนาไปสู่เมืองอัจฉริยะหรือ smart city เป็นทางออกสำหรับทุกภาคส่วนในสังคม ตามข้อเสนอ 4 ประการดังนี้ (สถาบันพระปกเกล้า, 2563 : 74-48)

1. การพัฒนาเมืองอัจฉริยะควรเริ่มที่ท้องถิ่น ซึ่งสวนทางกับปัจจุบันที่กำหนดทิศทางและเริ่มต้นจากส่วนกลาง ทำให้ท้องถิ่นนำไปปฏิบัติได้อย่างไม่เต็มประสิทธิภาพ ดังนั้นจึงต้องมีการวางยุทธศาสตร์การพัฒนาเมืองอัจฉริยะอย่างเป็นระบบโดย “รัฐส่วนกลาง” ควรวางยุทธศาสตร์การพัฒนาโดยกระจายอำนาจบริหารไปสู่ระดับพื้นที่ (Area-based-Development) เพื่อให้ อปท. สามารถสร้างความร่วมมือกับชุมชน เครือข่ายภาคประชาสังคมที่สอดคล้องกับความจำเป็นและความต้องการของพื้นที่ได้อย่างแท้จริง ส่วน “องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” ในฐานะที่อยู่ใกล้ชิดประชาชน

Citation : ฉัตรเกษม ดาศรี, อภิชาติ แสงอัมพร และกิตติศักดิ์ ร่วมพัฒนา. (2566). เมืองอัจฉริยะ: ความท้าทายขององค์กร

ปกครองส่วนท้องถิ่นในยุคพลิกผันทางเทคโนโลยี. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น. 7(3) : 343-358;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2023.65>

มากที่สุดก็ควรใช้ข้อมูลวิเคราะห์จุดแข็ง/จุดอ่อนของพื้นที่ รวมถึงการกำหนดความได้เปรียบ เพื่อจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาเมืองอัจฉริยะในระดับพื้นที่ได้

สำหรับแนวคิดการกระจายอำนาจบริหารไปสู่ระดับพื้นที่เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมและความร่วมมือจากชุมชนและเครือข่ายนั้น มีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงกระบวนทัศน์ (paradigm shift) ทางการบริหารงานภาครัฐนั่นคือ การบริหารปกครองภาครัฐแนวใหม่ (New Public Governance: NPG) ที่มีลักษณะสำคัญคือ การมุ่งเน้นการกระจายอำนาจไปยังท้องถิ่นและปรับบทบาทรัฐบาลจากผู้กำหนดไปสู่การเป็นผู้ประสานงาน รวมไปถึงการมีระบบบริหารงานในลักษณะเครือข่ายที่ซับซ้อน ภายใต้พื้นฐานของการแลกเปลี่ยนทรัพยากรระหว่างกัน และต้องอาศัยความไว้วางใจในการบริหารงานร่วมกัน และที่สำคัญที่สุดคือ การให้ความสำคัญกับบทบาทขององค์กรสาธารณะทางสังคม (Runya X. et al., 2015 : 11-21)

2. การเมืองอัจฉริยะควรมีผู้บริหารอัจฉริยะ ในมุมมองนี้ให้ความสำคัญกับบทบาทของผู้นำเป็นอย่างมาก ความสำเร็จหรือล้มเหลวอาจไม่ได้มากจากปัจจัยด้านความพร้อมของเทคโนโลยีที่ทันสมัยเพียงอย่างเดียว แต่ขึ้นอยู่กับปัจจัยแรกคือวิสัยทัศน์ที่ก้าวหน้าของผู้นำที่เกิดจากการراส่งเสริม มา เช่น มีความรอบรู้และรู้เท่าทัน การแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ ความสามารถในการประยุกต์องค์ความรู้ใหม่ ประสบการณ์ใหม่ หรือภูมิปัญญามาใช้ให้เกิดประโยชน์ รวมไปถึง ความสามารถในการตัดสินใจที่อยู่บนฐานของเหตุและผล เป็นต้น และปัจจัยต่อมาคือความสามารถของผู้นำในการส่งเสริมให้เกิดการนำวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ของตนไปสู่การปฏิบัติ เช่น ความสามารถในการสื่อสารสาระสำคัญให้ผู้อื่นเข้าใจ การสร้างความร่วมมือในองค์กร และความสามารถในการกระตุ้นให้ผู้อื่นเข้าใจในเป้าหมาย

ในอีกมุมหนึ่ง เมื่อผู้นำสามารถสื่อสาร สร้างการรับรู้ และส่งมอบชุดความคิดให้แก่สมาชิกในองค์กรอย่างมีประสิทธิภาพแล้วนั้น ความเข้าใจและทัศนคติด้านเทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรในทุกระดับชั้นจะกลายเป็นปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จในการแปรเปลี่ยนทางดิจิทัลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้อย่างยั่งยืน (กฤษฎา ประชุมราศี, 2565 : R-363)

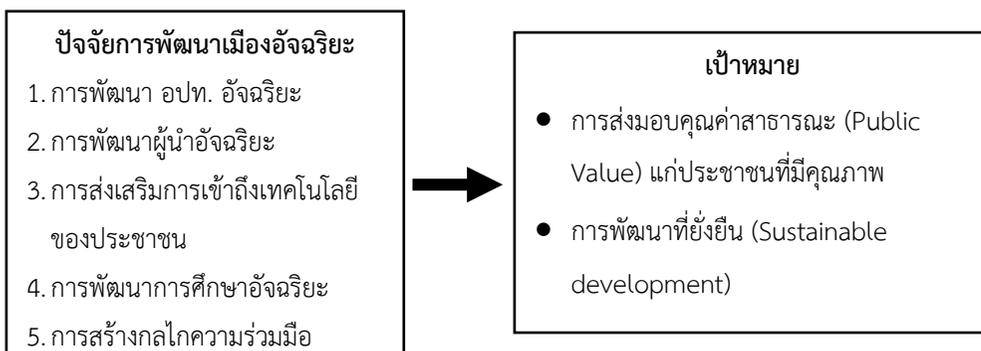
3. ประชาชนในฐานะเจ้าของเมืองควรเข้าถึงเทคโนโลยีอย่างเท่าเทียม เมื่อการขับเคลื่อนเมืองอัจฉริยะยึดพื้นที่เป็นตัวตั้ง ความสำเร็จของการพัฒนาจึงต้องอาศัยความร่วมมือระหว่าง อปท. หน่วยงานรัฐ หน่วยงานเอกชน ชุมชน และประชาชน ซึ่งหากมีระบบเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าและ

ทันสมัย แต่ประชาชนไม่สามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้ ในท้ายที่สุดก็สามารถขับเคลื่อนไปสู่ความสำเร็จได้เช่นกัน

ดังนั้น ภาครัฐจึงควรเปิดโอกาสและส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมขับเคลื่อนในทุกกระบวนการ ร่วมคิด ร่วมวางแผน ร่วมดำเนินการ ร่วมติดตามประเมินผล และร่วมรับประโยชน์ และรับผิดชอบ อันจะนำไปสู่ความรู้สึกเป็นเจ้าของเมืองอัจฉริยะในที่สุด

4. เร่งพัฒนาเมืองอัจฉริยะด้านการศึกษา ซึ่งการศึกษาเป็นภารกิจหน้าที่ตามกฎหมายของอปท. ที่ต้องดำเนินการอยู่แล้ว ซึ่งปัจจุบัน อปท. หลายแห่งมีโรงเรียนในสังกัดของตนเอง ดังนั้น จึงควรตระหนักถึงการเตรียมความพร้อมสำหรับการพัฒนาเมืองอัจฉริยะด้านการศึกษา ควรติดตามและรู้เท่าทันความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและนวัตกรรมต่างๆ และนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการศึกษาสำหรับท้องถิ่น ซึ่งไม่เพียงแต่สามารถแก้ไขปัญหาคุณภาพทางการศึกษาเท่านั้น แต่ยังเป็น การช่วยลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาได้อีกด้วย

อย่างไรก็ตาม ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีดิจิทัลที่เป็นปัจจัยภายนอกไม่ใช่สิ่งที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะปิดกั้นการเปลี่ยนผ่านโดยใช้เหตุผลความเรื่องความไม่พร้อม แต่กลับเป็นภารกิจหน้าที่ที่จะต้องปรับตัวและประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลให้ได้รวดเร็วภายใต้ศักยภาพที่มีอยู่ รวมไปถึงการสร้างร่วมมือไปยังภาคีเครือข่ายทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคมอื่น ๆ ในการเป็นกลไกขับเคลื่อนการพัฒนาภายใต้การเปลี่ยนผ่านทางเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเสริมศักยภาพของอปท. และเกิดการพัฒนายั่งยืนต่อไป ดังที่ผู้เขียนสังเคราะห์กรอบการพัฒนาเมืองอัจฉริยะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาพที่ 2

ภาพที่ 2 กรอบการพัฒนาเมืองอัจฉริยะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

Citation : ฉัตรเกษม ดาศรี, อภิชาติ แสงอัมพร และกิตติศักดิ์ ร่วมพัฒนา. (2566). เมืองอัจฉริยะ: ความท้าทายขององค์กร

ปกครองส่วนท้องถิ่นในยุคพลิกผันทางเทคโนโลยี. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น. 7(3) : 343-358;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgsirru.2023.65>

บทสรุป (Conclusion)

บริบทการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทั่วโลกได้สะท้อนให้เห็นว่าการกระจายอำนาจนั้นมีความสำคัญและมีความจำเป็นในฐานะที่เป็นทางรอดของประเทศ เนื่องจากการเสริมพลังอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีบทบาทในการบริหารงานสาธารณะ ภายใต้การมีส่วนร่วมและความร่วมระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม และประชาชน ในการกำหนดทิศทางการพัฒนาที่สะท้อนเจตนารมณ์ของประชาชนและลักษณะเฉพาะของท้องถิ่นได้อย่างเหมาะสม

ในยุคสมัยแห่งความผันผวนทางเทคโนโลยี ถือว่าเป็นความท้าทายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการประยุกต์ใช้ความก้าวหน้าทางองค์ความรู้และเทคโนโลยีดิจิทัลมาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์แก่สาธารณะ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีความพร้อมหรือไม่ ก็ไม่อาจปฏิเสธการยอมรับกระแสการเปลี่ยนผ่านนี้ได้ จึงจำเป็นต้องดำเนินการพัฒนาระบบบริหารงานให้สามารถส่งมอบบริการสาธารณะแก่ประชาชนให้ได้อย่างต่อเนื่องและมีคุณภาพ

แนวคิดเมืองอัจฉริยะ หรือ Smart City เป็นแนวคิดที่มุ่งเน้นการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารงานภาครัฐในระดับเมืองหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และกำหนดในเป็นทิศทางการพัฒนาประเทศในยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี ขณะนี้ได้เริ่มขับเคลื่อนในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีศักยภาพสูงอย่างเทศบาลนคร เทศบาลเมือง และเทศบาลตำบล นอกจากนี้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็กก็เริ่มประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพิ่มมากขึ้นในการพัฒนากระบวนการปฏิบัติงานภายในองค์กรมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น ลดขั้นตอน ลดเวลาการทำงาน รวมไปถึงการให้บริการสาธารณะที่สร้างความพึงพอใจให้แก่ประชาชนและเป็นฐานในการพัฒนาประเทศไปสู่ความ “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน”

เอกสารอ้างอิง (References)

- กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. (2563). **สรุปข้อมูล อปท.ทั่วประเทศ**. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.dla.go.th/work/abt/index.jsp>. สืบค้น 12 มกราคม 2566.
- กฤษฎา ประชุมศรี. (2565). การประเมินการตอบสนองของการประยุกต์ใช้เครื่องมือดิจิทัลในการรับเรื่องร้องทุกข์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น: กรณีศึกษาเทศบาลนครขอนแก่น.
- วารสาร มจร สังคมศาสตร์ปริทรรศน์. 11(6) : R363-R373.

Citation : Dasri, C., Sangamporn, A. and Ruampattana, K. (2023). Smart City: The challenges of Local

Government Organizations in the Era of Disruptive Technologies. *Journal of Local Governance and Innovation*. 7(3) : 343-358; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisru.2023.65>

ไททัศน์ มาลา. (2561). การจัดการปกครองสาธารณะแนวใหม่ (New Public Governance: NPG): แนวคิดและการประยุกต์ใช้ในการจัดการปกครองท้องถิ่น. **วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์**. 8(1) : 179-194.

ธีรภัทร์ พรายพร, นรากรณ์ คำสว่าง, พิษณุ กมลเสถียร, พีรพล อนุวัตินาวี และนันท์พันธ์ คตคง. (2566). Smart city กับการพัฒนาท้องถิ่น. **วารสาร มจร สังคมศาสตร์ปริทรรศน์**. 12(2) : A81-A94.

นครินทร์ เมฆไตรรัตน์, นิยม รัฐอมฤต, สกนธ์ วรรณวิวัฒนา, ดวงมณี เลาวกุล, ศุภสวัสดิ์ ชัชวาลย์, อัครกรณ์ วงศ์ปรีดี และวสันต์ เหลืองประภัสร์. (2552). รายงานผลการศึกษา **ความก้าวหน้าของการกระจายอำนาจในประเทศไทย**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

นันทะ บุตรน้อย, กาญจนา คุมา และสุธีรา ทิพย์วิวัฒน์พจนา. (2563). ผลกระทบของการปรับเปลี่ยนสู่การ เป็นองค์กรดิจิทัลต่อการพัฒนาการบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. **วารสารการบริหารท้องถิ่น**. 13(4) : 347-362.

นิรินธร มีทรัพย์นิคม, อรวรรณ นักปราชญ์, ภูวิน บุนนยะเวชชีวิน และณัฐธนนท์ ศุขอุทอง. (2562). การศึกษาเปรียบเทียบขั้นต้นว่าด้วย การพัฒนาเมืองอัจฉริยะในญี่ปุ่นและไทย. **Thai Journal of East Asian Studies**. 23(2) : 328-351.

ภาภรณ์ เรืองวิชา, ศุภวัฒน์กร วงศ์ธนวุธ และสุรียานนท์ พลสิม. (2563). การพัฒนาเมืองอัจฉริยะ: บทเรียนจากต่างแดนสู่ข้อเสนอแนะต่อประเทศไทย. **วารสารการบริหารนิติบุคคลและนวัตกรรมท้องถิ่น**. 6(4) : 165-180.

ลิขิต ธีรเวคิน. (2544). **วิวัฒนาการการเมืองการปกครองไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สถาบันพระปกเกล้า. (2563). รายงานสถานการณ์การกระจายอำนาจ: **บทสำรวจการพัฒนาเมืองอัจฉริยะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น**. กรุงเทพฯ : สถาบันพระปกเกล้า.

สถาพร เรืองธรรม. (2560). **นโยบายสาธารณะของประชาชน (People Public Policy)**. ขอนแก่น : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

Citation : ฉัตรเกษม ดาศรี, อภิชาติ แสงอัมพร และกิตติศักดิ์ ร่วมพัฒนา. (2566). เมืองอัจฉริยะ: ความท้าทายขององค์กร

ปกครองส่วนท้องถิ่นในยุคพลิกผันทางเทคโนโลยี. **วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น**. 7(3) : 343-358;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2023.65>

- สมिता เต็มเพิ่มพูน, อัครณัฐ วงศ์ปรีดี และดนุชิติน เจริญ. (2563). ปัจจัยความสำเร็จที่ส่งผลต่อการพัฒนาเมืองอัจฉริยะของสาธารณรัฐประชาชนจีน: กรณีศึกษานครเซี่ยงไฮ้. **วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์**. 14(3) : 165-179.
- สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล. (2563). **ดีป้าร่วมมือ สก.ขับเคลื่อนการพัฒนาเมืองนำอยู่อัจฉริยะพร้อมเปิดโอกาสให้ประชาชน-ท้องถิ่นมีส่วนร่วม หวังผลักดันให้เกิดการพัฒนาอย่างเป็นรูปธรรม**. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : https://www.depa.or.th/th/article-view/20200702_01#. สืบค้น 20 มกราคม 2566.
- เสกสรร โกสีย์เดชาพันธ์. (2551). **กระบวนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น: ศึกษาการจัดสรรรายได้ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในประเทศไทย**. กรุงเทพฯ : คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อัศวินท์ ศาสนพิทักษ์ และสมศักดิ์ อมรสิริพงศ์. (2564). การสังเคราะห์บทบาทเมืองอัจฉริยะที่มีผลต่อการลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม: การสังเคราะห์หอภิมาน. **วารสารรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์**. 12(1) : 7-28.
- Clausen, M-L. (2020). Decentralization as a strategy of regime maintenance: The case of Yemen. **Public Admin Dev**. 40 : 119–128.
- OECD. (2020). **Smart cities and inclusive growth**. [Online]. Available : https://www.oecd.org/cfe/cities/OECD_Policy_Paper_Smart_Cities_and_Inclusive_Growth.pdf. Retrieved August 8, 2023.
- Oxford Learner's Dictionaries. (2023). **Decentralization**. [Online]. Available : <https://www.oxfordlearnersdictionaries.com/definition/english/Decentralization>. Retrieved August 8, 2023.
- Runya X., Qigui S. and Wei S. (2015). The Third Wave of Public Administration: The New Public Governance. **Canadian Social Science**. 11(7) : 11-21.

Citation : Dasri, C., Sangamporn, A. and Ruampattana, K. (2023). Smart City: The challenges of Local

Government Organizations in the Era of Disruptive Technologies. **Journal of Local Governance and Innovation**. 7(3) : 343-358; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgrisru.2023.65>

Translate Thai Reference

- Bootnoi, N., Thipwivatpotjana, S., and Khuma, K. (2020). The Impact of Digital Transformation on Local Administrative Organizations' Public Service Development . **Local Administration Journal**. 13(4) : 347–362. [In Thai]
- Department of Local Administration. (2020). **Summary: Local Government Organizations Nationwide**. [Online]. Available : <http://www.dla.go.th/work/abt/index.jsp>. Retrieved August 8, 2023. [In Thai]
- Dhiravekin, L. (2011). **Evolution of Thai Politics and Government**. Ed.8. Bangkok : Thammasat Printing house. [In Thai]
- Digital Economy Promotion Agency. (2020). **DEPA joins the Department of Local Administration to drive the development of smart cities with opportunities for citizens and local people to participate hopes to drive concrete development**. [Online]. Available : https://www.depa.or.th/th/article-view/20200702_01#. Retrieved January 20, 2023. [In Thai]
- King Prajadhipok's Institute. (2020). **Report on the Situation of Decentralization in the Year 2019: A Survey of Smart City Development by Local Government Organizations**. Bangkok : King Prajadhipok's Institute. [In Thai]
- Kosidachabhan, S. (2008). **Process of decentralization to local government organization : study on the allocation of income from government to local government organization in Thailand**. Bangkok : Thammasat University. [In Thai]
- Mala, T. (2018). New Public Governance (NPG): Concept and Application for Local Governance. **Valaya Alongkorn Review (Humanities and Social Science)**. 8(1) : 179-194. [In Thai]

Citation : ฉัตรเกษม ดาศรี, อภิชาติ แสงอัมพร และกิตติศักดิ์ ร่วมพัฒนา. (2566). เมืองอัจฉริยะ: ความท้าทายขององค์กร

ปกครองส่วนท้องถิ่นในยุคพลิกผันทางเทคโนโลยี. **วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น**. 7(3) : 343-358;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2023.65>

- Mektrairat, N., Rathamarit, N., Waranyuwattana, S., Laovakul, D., Chardchawarn, S., Wongpreedee, A. and Luangprapat, W. (2009). **Report on the Progress of Power Decentralization in Thailand**. Bangkok : Thammasat Printing house. [In Thai]
- Mesupnikom, N., Nugprachaya, O., Bunyavejchewin, P. and Sukthungthon, N. (2019). A Preliminary Comparative Study of Smart Cities Development in Japan and Thailand. **Journal of East Asian Studies**. 23(2) : 328-351. [In Thai]
- Phaiporn, T., Khamsawang, N., Kamonsathian, P., Anuwatnawee, P. and Kodkong, N. (2023). SMART CITY AND LOCAL DEVELOPMENT. **Journal of MCU Social Science Review**. 12(2) : A81-A94. [In Thai]
- Prachumrasee, K. (2022). The Response Evaluation of Digital Tool Application in Complain Receiving Process of Local Administrative Organizations: A Case Study Khon Kaen Municipality. **Journal of MCU Social Science Review**. 11(6) : R363-R373. [In Thai]
- Roengtam, S. (2017). **People Public Policy**. : khon kaen : kku Printing House. [In Thai]
- Ruangwicha, P., Wongthanavas, S., and Pholsim, S. (2020). Smart City Development: Foreign Experiences and Recommendations for Thailand. **Journal of Legal Entity Management and Local Innovation**. 6(4) : 165-180. [In Thai]
- Sasanapitak, A. and Amornsiriphong, S. (2021). The Synthesis of Smart City Roles Affecting to Reduce Social Inequality: The Meta – Synthesis. *Political Science and Public Administration Journal*. 12(1) : 7-28. [In Thai]
- Tempoemphoon, S., Wongpreedee, A., and Charoen, D. (2020). Drivers Influencing the Development of Smart City in China: Case Study of Shanghai City. **Journal of Graduate Studies Valaya Alongkorn Rajabhat University**. 14(3) : 165-179 [In Thai]

Citation : Dasri, C., Sangamporn, A. and Ruampattana, K. (2023). Smart City: The challenges of Local

Government Organizations in the Era of Disruptive Technologies. **Journal of Local Governance and Innovation**. 7(3) : 343-358; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2023.65>

Citation : ฉัตรเกษม ดาศรี, อภิชาติ แสงอัมพร และกิตติศักดิ์ ร่วมพัฒนา. (2566). เมืองอัจฉริยะ: ความท้าทายขององค์กร

ปกครองส่วนท้องถิ่นในยุคพลิกผันทางเทคโนโลยี. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น. 7(3) : 343-358;

DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgrisru.2023.65>

